

ANALÒGIQUES I RECORDS

La LAIA i la seva mare han decidit visitar a la IAIA, que viu a una caseta a Calella de Palafrugell just davant de la costa de la platja dels arcs, mentre que elles a Barcelona. Han entrat amb les claus que tenen elles, perquè s'imaginem que la iaia estaria dormint amb el volum del televisor a uns decibels exagerats.

LAIA: iaia... iaia... ÀVIA!

IAIA: *(Es dona un sobresalt)* Ai Laia, bufona meva... *(mentre l'abraça)* I a mi no em diguis àvia, que encara estic jove...

(La Laia s'asseu a la butaca tova vermellosa mentre la iaia es fa dos petons amb la seva filla, la mare de la Laia. Aquesta porta en una bossa verda un recipient amb galetes que deixa a la tauleta de vidre, la Laia intenta agafar una, però la mare li diu que se'n vagi a rentar les mans mentre que ella i l'àvia preparen uns cafès. Una estona més tard, els cafès ja es troben a la taula, junt amb un Cacaolat per la Laia. La nena torna contenta del lavabo, ballant pel passadís.)

LAIA: iaia, iaia, quina història m'explicaràs avui?

IAIA: Anem a veure... *(S'aixeca i agafa un àlbum de fotografies)* avui t'explicaré... Oh! M'encanta, avui coneixeràs el meu viatge a Madrid que vaig fer a batxillerat!

(La Laia la mira amb els ulls ben oberts.)

IAIA: Bé... El viatge no va començar del tot bé, ja que l'autocar havia d'arribar cap a les dotze de la nit a la porta de l'institut, on tots esperàvem amb il·lusió el viatge. Però l'autocar no apareixia, passaven minuts i fins i tot hores, i no venia.

LAIA: Nooo...

IAIA: Però després d'una petita confusió i molts acudits per entretenir-nos, va arribar. Després del llarg viatge el sol va començar a brillar a dins de l'autocar cap a les set i

vam a arribar a Madrid. Laieta, tot i que només vam passar allà dos dies, van ser massa especials... Encara me'n recordo com corriem a la nit a tota velocitat entre la gent per Gran Via cap a l'hotel per arribar a l'hora acordada, després del "A veure qui arriba abans" de la Carlota. També de com vaig riure... feia massa temps que no reia tant. De les fotografies analògiques i com vaig plorar de la il·lusió en revelar-les. Del mal humor que em provocaven els sobtats canvis de clima i quan la gent no es feia silenci a les nits a l'autocar. Si et soc sincera, els xurros de Madrid no crec que superin els de Barcelona, ara, però, l'entrepà de calamars, ens ho vam menjar a la velocitat de la llum. A part de gastar-nos diners, les meves amigues i jo portàvem les bosses plenes de menjar, Cacaolats, ametlles, galetes, sucs... tan rates quan es tracta dels diners... tot i que em vaig acabar comprant un jersei preciós de la selecció de futbol argentina de setanta euros, si la vols algun dia serà teva... és molt especial per mi, t'ho adverteixo. Em va encantar parlar molt amb companys amb els quals quasi no parlava, fins i tot compartint habitació i creant amistats que semblàven de feia milers d'anys. De la tendresa del meu company de classe preocupant-se perquè m'havia adormit amb l'esquena massa encorbada i no volia que em fes mal, així com els somriures de quan ens trobàvem pels passadissos de l'hotel, i com em vaig animar en veure que no havia sigut l'única en baixar a sopar en pijama, tot i que ens ho havien mig prohibit. Va ser graciós veure la cara dels profes en aquell moment... Va ser molt bonic també tornar a parlar amb amics que ja no eren tan propers, va ser com tenir una vida perfecta, sense cap preocupació per una mica més de 48 h... Saps una cosa... em fa pena pensar que se'm va passar tan de pressa el viatge, però és bonic sentir-ne pena, saps per què?, perquè quan sents nostàlgia, vol dir que has viscut un record que val molt la pena i que tot i que no segueix al teu present, roman ara als àlbums de fotos i al record, sempre que la memòria m'ho permeti.

(La Laia estava adormida, però la seva filla, en canvi, l'escoltava amb els ulls plorosos i amb un somriure gegant.)